

UZASADNIENIE

P. G. została obwiniona o to, że w okresie od listopada 2020r. do 25 sierpnia 2022r. w S. przy ulicy (...) złośliwie niepokoiła S. G. w ten sposób, że bez powodu zaczepiała ją, ubliżała i wyzywała, tj. o wykroczenie z art. 107 kw.

Sąd Rejonowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 29.03.2023r. w sprawie II.W 1342/22 obwinioną P. G. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na mocy art. 107 kw wymierzył jej karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych. Zasadził od obwinionej 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty oraz obciążył ją wydatkami poniesionymi przez oskarżyciela posiłkowego.

Powyższe orzeczenie zaskarżył w całości obrońca obwinionej zarzucając zaskarżonemu wyrokowi na podstawie art. 109 § 2 kpw w zw. z art. 427 § 1 i § 2 kpk oraz w zw. art. 438 pkt 2 i pkt 3 kpk:

1) naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 109 § 1 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk w zw. z art. 424 kpk poprzez zastosowanie przez Sąd I instancji nie swobodnej, a wybiórczej oceny dowodów nadając walor wiarygodności wyłącznie zeznaniom tych świadków, którzy popierali linię oskarżenia wskazując na negatywne zachowania P. G., podczas gdy w przedmiotowej sprawie przesłuchano wielu świadków, którzy w zeznaniach wskazywali, iż obwiniona wielokrotnie relacjonowała im trudną sytuację sąsiedzką z S. G. i występujący między nimi konflikt, a w szczególności zachowania dotyczące wulgarnego zachowania się sąsiadki, stukania w ścianę, które uniemożliwiało spokojny sen córki obwinionej, konieczności wzywania Policji oraz podjęcia terapii psychologicznej, co wskazuje, iż działanie stron było co najmniej wzajemne gdzie przeważającą negatywną rolę pełniła rzekoma pokrzywdzona, co w związku z ugruntowanym stanowiskiem doktryny nie stanowi podstawy do wypełnienia znamion wykroczenia z art. 107 kw,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu przez Sąd, iż motywem działania obwinionej była chęć dokuczenia sąsiadce bez wyraźnego powodu naganego zachowania, co m.in. wskazuje na wypełnienie znamion czynu zabronionego umyślnie z zamiarem bezpośrednim, podczas gdy w rzeczywistości P. G. jest podmiotem w stosunku do którego kierowane były negatywne zachowania S. G. (pokrzywdzona potwierdziła, że wielokrotnie obrażała obwinioną, a podstawą złożenia zawiadomienia był fakt, iż P. G. wzywała Policję, a nie ją nękała), a w przedmiotowym postępowaniu nie ma dowodów wskazujących na popełnienie wykroczenia.

Na podstawie art. 437 kpk w zw. z art. 427 § 1 kpk wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie P. G. od przypisywanego jej we wniosku o ukaranie z dnia 20 października 2022. czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionej jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Odwoławczego zarzuty apelacji są jedynie nieudolną próbą podważenia słusznych ustaleń Sądu Rejonowego w Suwałkach.

Dokonana kontrola instancyjna zebranych w sprawie dowodów nie pozwala twierdzić, by Sąd I instancji dopuścił się naruszenia przepisów postępowania wskazywanych w apelacji poprzez niezasadne przypisanie P. G. winy w popełnieniu czynu z art. 107 kw, a tym samym dokonanie błędnych ustaleń faktycznych sprawy poprzez niedokonanie swobodnej oceny zebranych w sprawie dowodów.

Ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny potwierdzają bezsprzecznie zeznania pokrzywdzonej S. G. a także świadków, m.in. K. P., funkcjonariusza policji J. M. przybywającej na interwencje zarówno pod adres zamieszkania obwinionej, jak i pokrzywdzonej, częściowe zeznania R. O., zeznania D. G., D. S., I. P. zeznania zarówno pokrzywdzonej, męża pokrzywdzonej, a także pozostałych świadków potwierdzają bezspornie, że konflikt sąsiedzki

pomiędzy S. G. a obwinioną P. G. trwa a jego podłożem jest spór co do zakłócania ciszy i spokoju. Zeznania zarówno pokrzywdzonej, jak też świadków wskazują bezsprzecznie, że dochodziło kilkakrotnie do sytuacji, kiedy obwiniona zarówno mijając się w klatce schodowej mieszkania, na placu zabaw, czy też na ulicy kierowała w stronę pokrzywdzonej środkowy palec, nagrywała jej zachowanie, pisała na komunikatorach społecznościowych różnej treści wiadomości, głośno tupała pod drzwiami, stukwała w drzwi, wreszcie wylewała i wyrzucała śmieci pod drzwiami pokrzywdzonej. Wbrew twierdzeniom obrońcy obwinionej interwencji policji były podejmowane zarówno na skutek zgłoszenia pokrzywdzonej, jej męża i samej obwinionej, o czym podczas rozprawy przed Sądem I instancji mówiła funkcjonariuszka policji J. M..

Z relacji świadków zawnioskowanych przez obwinioną wynikają niemal symetryczne zachowania wobec P. G. pokrzywdzonej S. G., niemniej jednak należy pamiętać, że postępowanie w niniejszej sprawie toczy się wobec obwinionej, która neguje swoje sprawstwo, przedstawiając świadków, których relacje mają potwierdzić wzajemność negatywnych zachowań obu pań względem siebie, a tym samym zakwestionowania sprawstwa obwinionej a ukazania jedynie odwetu za niestosowne zachowanie pokrzywdzonej. Powyższe zeznania świadków obrony, a także wnioski dowodowe, które podczas rozprawy apelacyjnej złożył obrońca P. G. w postaci zdjęć uszkodzonego roweru, porysowanego samochodu, płyty z nagraniami dotyczącymi częstotliwości podejmowanych złośliwych zachowań pokrzywdzonej wobec obwinionej nie mają znaczenia dla oceny stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie. Niewątpliwie pomiędzy stronami trwa konflikt i obie strony zarzucają sobie zachowania dotyczące złośliwego niepokojenia, jednakże w sprawie niniejszej postępowanie toczy się wobec obwinionej P. G., której sprawstwo zostało ponad wszelką wątpliwość udowodnione zgromadzonych w sprawie materiałem dowodowym, który Sąd I instancji ocenił swobodnie, a nie dowolnie wbrew stanowisku obrońcy obwinionej. Ewentualne niestosowne zachowania pokrzywdzonej S. G. wobec P. G. mogą być przedmiotem odrębnego postępowania – co zadeklarował obrońca obwinionej w toku rozprawy apelacyjnej. Ewentualna wzajemność czynności sprawczych podejmowanych przez pokrzywdzonego nie wyklucza zakwalifikowania zachowań obwinionego z art. 107 kw.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku - I Wydział Cywilny

z dnia 23 lipca 2019r., o sygn. akt I.ACa 851/18 - złośliwe niepokojenie, to wzbudzanie niepokoju, obawy, lęku w różny sposób. Niepokojenie może polegać na zakłóceniu spokoju lub innych zachowaniach wyprowadzających pokrzywdzonego z równowagi psychicznej. Istotne w zachowaniu sprawcy jest to, że kieruje się on chęcią dokuczenia innej osobie, sprawienia jej przykrości, przysporzenia trosk i zmartwień. Pobudką działania sprawcy jest nieżyczliwość, ponieważ chodzi o „dotknięcie” ofiary, wyprowadzenie jej z równowagi, spowodowanie zdenerwowania.

Nie ulega wątpliwości, że częstotliwość zachowań obwinionej wobec S. G. a także sposób dobrania środków - wzywanie policji celem interwencji, ubliżanie, głośne tupanie, pokazywanie środkowego palca wyczerpują znamiona czynu z art. 107 kw, tj. złośliwego niepokojenia.

Sąd Odwoławczy w całej rozciągłości popiera ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny uznając zeznania świadków i samej pokrzywdzonej, dowody z nagrań jako wiarygodne i prawdziwe.

Reasumując, w ocenie Sądu Odwoławczego apelujący nie zdołał podważyć prawidłowości ocen dokonanych przez Sąd I instancji, a argumenty przez niego podnoszone nie dają podstawy do skutecznego podważenia jego ustaleń.

Nie znajdując tym samym podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Okręgowy na podstawie art. 109 § 2 kpw w zw. z art. 437 § 1 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W ocenie Sądu Okręgowego treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, iż Sąd Rejonowy swoje przekonanie w przedmiocie winy i sprawstwa obwinionej oparł na podstawie wszystkich ujawnionych w sprawie dowodów, ocenionych swobodnie w myśl art. 7 kpk i art. 410 kpk. Ustalony przez Sąd orzekający stan faktyczny oraz wnioski końcowe, do których doszedł Sąd nie budzą wątpliwości, co zostało logicznie i przekonująco uzasadnione.

W związku z nieuwzględnieniem apelacji obrońcy obwinionej Sąd na mocy art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw w zw. z § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r., poz. 1800) zasądził od obwinionej P. G. na rzecz oskarżycielki posiłkowej S. G. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków ustanowienia w postępowaniu odwoławczym pełnomocnika w wyborze.

Orzeczenie o kosztach za postępowanie odwoławcze Sąd oparł o treść przepisów art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 § 1 kpw oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 2023r., poz. 123).

SSO Marcin Walczuk